

[Ole Bernt Henriksen]

til formidling af trafikken fra de østeruropæiske havne, som ikke selv har konferencetrafik. Det er vel i virkeligheden mange hundrede år siden, København har haft muligheder som dem, samspillet mellem konferencetrafik og udviklingen i Østeruropa giver. Jeg synes, det er værd at tage i betragtning, idet der jo er gået en del tid og sket en meget betydelig udvikling, siden denne diskussion begyndte.

For det andet synes jeg, det er meget vigtigt at understrege, at denne havn ikke skal være en enklave i byen, men en levende del af byen. Byen og havnen skal vokse sammen, også trafikalt, og man skal kunne komme til og fra havnen. Jeg kan egentlig bedre lide udtrykket, at man skal kunne komme til og fra havnen og færdes i den, end jeg kan lide nogen andre formuleringer, for det er jo det, det drejer sig om.

Mange har vel erindringer om den tid, da Københavns Havn var et åndehul for byen, oven i købet noget, man sang om. Det er med et vist vemod, man tænker tilbage på de dage, men nu er det vel også med en vis fortrøstning om, at Københavns Havn atter kan få store og spændende tider.

Jeg havde lyst til at sige dette, fordi det ikke er sagt før. Jeg havde også lyst til at sige det – og her er jeg forhåbentlig ikke uenig med ministeren – for at vi kunne få en omfattende og livfuld debat svarende til den, man har f.eks. i London, om udnyttelse af havnen, om arkitekturen i den og om, hvordan man får havnen til at fungere i stedet for det, som SF gør med dette beslutningsforslag, nemlig at blande sig i planlægningen.

Jeg skal slutte mit indlæg med at opfordre til en sådan diskussion, mens selskabet bliver dannet, og håber, at selskabet får, om jeg så må sige, en sådan konstitution, at det kan deltage i en sådan drøftelse.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg kan jo tage tråden op dér, hvor hr. Ole Bernt Henriksen sluttede, og sige, at den diskussion, som hr. Ole Bernt Henriksen efterlyser om Københavns Havn, har vi jo haft længe. Vi har talt om Københavns Havn her, om bebyggelse, om herlighedsværdi, om erhvervsliv og om alt muligt vedrørende havnen i mange, mange år.

Vi har gjort det i al den tid, jeg har siddet i Folketinget, og jeg startede altså i det herrens

år 1979. Jeg var knap kommet ind, før jeg fik en henvendelse fra nogle kunstnere, der arbejdede med et meget flot projekt om at gøre Københavns Frihavn til et stort og levende kulturområde i København.

Så kom debatten for alvor i gang i løbet af 1980'erne. I spidsen for debatten stod Akademirådet, arkitekterne Anne Marie Rubin og Ulrik Plesner, og der kom nogle glimrende og flotte oplæg, bl.a. i dagbladet Politiken, som medførte, at Folketinget gjorde det rigtige. Det kiggede på tingene, det tog debatten op, og to af partierne i Folketinget fik udarbejdet et beslutningsforslag om, hvordan man efter deres mening skulle gå videre med at gøre Københavns Havn til – som hr. Ole Bernt Henriksen ganske rigtigt siger – et levende punkt i samkvemet mellem Danmark og andre lande, et levende sted for befolkningen i København og for alle de turister, der måtte forventes at komme til København.

Efter at man så har set, hvordan det er gået, må man jo sige, at der kom en udmærket betænkning fra Folketingets Miljøudvalg, hvor man sammenstrikkede de to foreliggende beslutningsforslag og fik nedsat et havneudvalg med den meget dynamiske Mette Koefoed Bjørnsen i spidsen. Havneudvalget kom også med en glimrende betænkning, som tog højde for mange af de synspunkter, der var kommet frem. Alle var begejstrede, nu skulle der ske noget, men ingen forventede naturligvis, at det, som kom fra Havneudvalget, alene ville blive bestemmende for Københavns fremtid.

Der er ikke nogen her – selv om hr. Baadsgaard siger det – der har syntes, at man skulle holde København uden for de beslutninger, der skulle tages om Københavns Havn. Det er der ikke nogen der har tænkt på. Vi har alle sammen været i tæt kontakt – og af og til i skænderier – med nogle af vore medlemmer i Borgerrepræsentationen, men København ønskede ikke at deltage i Havneudvalgets arbejde.

Derfor synes vi, at det er lidt mærkeligt, at miljøministeren, som selv, da hun ikke var miljøminister, stillede et glimrende forslag om Københavns Havn, har følt sig så forpligtet til at samarbejde med Københavns Kommune, at man næsten kan sige, at nu er det Københavns Kommune, der høster glæden af det, som de egentlig ikke var spor interesserede i at være med til at udforme. De synes, at det kunne de selv.